

Hírek, közlemények

A teológiai intézetben június 25–30. között első lelkészképesítő vizsgát tett 52 református és 2 evangélikus hallgató.

Július 1-jén véget ért a teológiai intézet 2000–2001-es tanéve. A délelőtti tanévzáró és segédlelkészeket kibocsátó istentiszteleten Pap Géza, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke hirdette az Igét Zsid 12,1–2 alapján. A tornajátékokból vett kép szerint Isten népének az „előtte levő küzdőtérrel kell megfutnia”, s ezt csak úgy lehet jó reménységgel megtenni, ha az anyaszentegyház a hit fejlődésére és bevégezhetőjére, Jézus Krisztusra néz. Az igehirdetés különösképpen a kibocsátandó segédlelkészek felé, de az egész gyülekezetnek is szólt. A püspök az erdélyi egyházkerület és a jelen nem lévő többi egyházkerület, illetve egyház elöljárói nevében az intézet rektorától és tanári karától 54 ifjút vett át a segédlelkézi szolgálatra: 25-öt az Erdélyi Református Egyházkerület, 23-at a Királyhágómelléki Református Egyházkerület, 1-et a Magyarországi Református Egyház, 1-et a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház, 1-et a Jugoszláviai Református Keresztyén Egyház, 1-et a Kárpátaljai Református Egyház és 2-t a Zsinatpresbiteri Evangélikus Egyház megbízásából.

Délután intézeti évzáró ünnepélyt tartottunk. Ahogyan délelőtt a püspök tette, Kovács László Attila rektor is a jövőre irányította a gyülekezet figyelmét. Az egyháznak, s így az egyházban élő teológiának, egy új világrend kibontakozásában kell megtalálnia helyét, felismernie feladatát, s ezt Isten előtti felelősséggel kell megtennie. A teológia, a teológus ifjúság mai kérdéseiről és jövőjének távlatairól így szólt: „Ebben a rohanó, elbizonytalanodó életben az ember vallásos értékek iránti érdeklődése és igénye világszerte növekvőben van. Ez a tény pedig olyan helyzet elé állít bennünket, amelyben az egyházi, lelkipásztori szolgálat lehetőségei és esélyei megnőnek, s ebben a teológiai képzettségnek és tudománynak az előttünk álló években döntő szerepe lesz. Itt ugyanis versenyhelyzetről van szó, s ha színvonalban nem tudunk lépést tartani, ha az elvárásoknak nem tudunk megfelelni és idejében nem tudunk lépni, lemaradunk, elveszítjük hitelünket, értékeinket, népünknek az egyház intézményeibe vetett bizalmát, elveszítjük a híveket is. Mindezt tőlünk fogja számon kérni az Úristen. Az egyház küldetésének, építésének stratégiájára nézve, talán még sohasem volt annyira nyilvánvaló a teológiai képzés súlya és prioritása, mint éppen a 21. század kezdetén. Vajon tudatában vagyunk-e ennek a felelősségnek? Felismertük-e végre, hogy minden jel arra mutat: a jövőben nem lesz elég csupán a lelkesedés és tenniakarás az egyház ügyéért,

hanem csak azok a lelkipásztorok fogják megállni helyüket, akik szakmai téren – a teológiai műveltségben és tudományokban – előljárnak, azaz versenyképesek lesznek. Ha mi magunk nem tesszük meg mindazt, amit megtehetnénk, s amit a kívülállók joggal elvárnak tőlünk – azt ti., hogy szakmailag kifogástalan, művelt, egyetemi színvonalon képzett, szépen és helyesen beszélő lelkipásztorokat bocsássunk ki intézetünk padjaiból –, akkor hiába várjuk majd Isten áldását. A rest szolgáltól elveszi Isten a talentumot, és annak adja, aki hajlandó azokat gyümölcsöztetni.”

A rektor továbbá ismertette az elmúlt tanév adatait és eseményeit, amelyekből egypárat emelünk ki. Az intézetnek 248 hallgatója volt, ebből

- 96 erdélyi egyházkerületi
- 99 királyhágómelléki egyházkerületi
- 3 kárpátaljai
- 4 délvidéki
- 1 felvidéki
- 2 magyarországi
- 35 unitárius
- 8 evangélikus.

A hallgatók a legációkon kívül, több esetben és több területen is áldásos szolgálatot végeztek. Többször is volt kiscsoportos kiszállás Erdély szórványterületeire és a Kárpát-medence református egyházainak gyülekezeteibe. Egy 41 tagú lelkes csoport minden hét végén kórházakat és egy aggmenházat látogatott, 32-en önkéntes diakóniát végeztek és volt börtönmissziós szolgálat is. A diakóniából kiemeljük azt a tényt, hogy a teológusok elsőként gyűjtöttek pénzt (75 millió lejt) a kárpátaljai árvízkárosultak megsegítésére.

A tanárok oktatói és nevelői munkájukon kívül végzik a doktorképzést, könyveket jelentetnek meg, egyházi-teológiai periodikákat szerkesztenek, bel- és külföldi konferenciákon vesznek részt.

Hallgatók, tanárok, tisztviselők, más alkalmazottak, mind érezzük, hogy intézetünk még mindig zsúfolt. A 100 férőhelyes internátusban 190-en élnek, a két könyvtárosnak 719 nyilvántartásba vett olvasót (teológusokat, vallástanárképzősöket, más egyetemistákat és tudományos kutatókat) kell ellátnia könyvekkel, folyóiratokkal.

Tekintettel arra, hogy az intézet nem állami egyetem, a gyülekezeteknek kell fenntartaniuk. A rektor az évzáró alkalmával is, az egész intézet nevében megköszönte a fenntartó egyházközségek tagjainak sokszor erejük fölötti adományait.

Kovács László Attila a következő gondolattal zárta beszédét: „Visszatekintve az elmúlt tanévben elvégzett munkára, nem szabad elhallgatnunk, hogy többet is tehettünk volna, jobban is taníthattunk és tanulhattunk volna, számos istentiszteleti alkalmat mulasztottunk el, sokszor türelmetlenek és figyelmetlenek voltunk. Mindezek ellenére Isten gondviselő szeretetét és áldását élveztük. Éltető Igéjével közöttünk volt, mellettünk állt. Áldott legyen az ő neve közöttünk. A 34. zsolttárt idézem: Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajakamon van! Dicséke-

dik lelkem az Úrban; s hallják ezt a szegények és örülnek. Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét!”

Július 3–4-én második lelkészképesítő vizsgát tett 15 erdélyi, 10 királyhágómelléki és 1 délvidéki segédlelkész.

2001. július 23–28. között 12. ülését tartotta a Kárpát-medencei magyar református teológiai tanárok tanulmányi közössége, a Coetus Theologorum. A hat akadémia (Budapest, Debrecen, Kolozsvár, Sárospatak, Komárom, Pápa) pápai szimpóziumának összefoglaló témája az *Egyház és politika* volt. A következő előadások hangzottak el: *A próféták és a politika* (Kürti Tamás, Kolozsvár), *Török István: Egyház és politika c. művének aktualitása* (Szabó István, Pápa), *A Magyar Református Egyház politikai szerepvállalása a két világháború között* (Dienes Dénes, Sárospatak), *A Magyar Református Egyház szerepvállalása 1945 és 1990 között* (Ladányi Sándor, Budapest), *A Magyar Református Egyház politikai szerepvállalása 1990 után* (Fazakas Sándor, Debrecen). Minden nap áhítattal kezdődött és zárult.

Örvendünk, hogy folyóiratunknak majdnem 500 megrendelője van. Szeretnők azonban a munkatársi kört kiszélesíteni. Ezért kérünk kéziratanyagot, akár rövidebb hozzászólás, akár hosszabb közlemény formájában.

„Az ön kézírata jó és eredeti, de az a része, amelyik jó, nem eredeti, amelyik pedig eredeti, az nem jó.”

Samuel Johnson (1709–1784)